

Sygn. akt VII Ka 449/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Dorota Lutostańska,

Protokolant st. sekr. sądowy Monika Tymosiewicz

przy udziale:

Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego,

przedstawiciela Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Skarbowego w Olsztynie A. B.

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015r.

sprawy W. Z.

oskarżonego o wykroczenie skarbowe z art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego (...)Urząd Skarbowy w O. i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 13 marca 2015 r., sygn. akt VII W 44/14

I uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 449/15

UZASADNIENIE

W. Z. został oskarżony o to, że będąc jako prezes zarządu osobą zajmującą się prowadzeniem spraw gospodarczych, a w szczególności finansowych (...) Sp. z o.o. w O. uporczywie nie wpłacał w terminie na rachunek (...) Urzędu (...) w O. podatku od towarów i usług za IV kwartał 2012r. od dnia 26 stycznia 2013r., za styczeń 2013r. od dnia 26 lutego 2013r. oraz za luty 2013r. od dnia 26 marca 2013r. w łącznej kwocie 3.573.087 zł (słownie: trzech milionów pięciuset siedemdziesięciu trzech tysięcy osiemdziesięciu siedmiu złotych 00/100), czym naruszył art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie VII K 44/14

oskarżonego W. Z. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, opierając wymiar kary o art. 57 § 1 kks skazuje go i wymierzył mu na karę grzywny w wysokości 8000 (ośmiu tysięcy) zł.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońca oskarżonego oraz oskarżyciel publiczny (...) Urząd Skarbowy w O..

Obrońca oskarżonego wyrok zaskarżył na korzyść oskarżonego w całości i zarzucił mu:

I obrazę przepisów prawa karno skarbowego materialnego, -art.438 pkt. 1 - a mianowicie błędnej wykładni przepisu art. 57 par 1 k.k.s., i w konsekwencji przyjęcie, iż oskarżony będąc, jako prezes zarządu osobą zajmującą się prowadzeniem spraw gospodarczych (...) Sp. z o.o. w O. uporczywie nie wpłacał w terminie podatku od towarów i usług za IV kwartał 2012r, za styczeń 2013r oraz za luty 2012r. - w łącznej kwocie 3.573.087 zł.

II. na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. naruszenie prawa procesowego w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności w całości zeznań świadka T. G.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku oraz o uniewinnienie oskarżonego za popełnienie wykroczenia z art. 57§1 kk w zw. z art. 9§3 kks względnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w O. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

(...) Urząd Skarbowy w O. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu W. Z. kary grzywny w wysokości 8000 zł za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s., podczas gdy okoliczności sprawy oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości dokonanych przez niego czynu, a także wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 10000 zł grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie zasługują na podzielenie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów zawartych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego, to przede wszystkim zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd I instancji poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy W. Z.. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty obrońca faktycznie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o sprawstwie oskarżonej, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacje w istocie nie wskazują na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłyby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Co do zarzutu dotyczącego przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzeń oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Zauważyć przy tym należy, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u

podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie apelacyjnym zaś ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia.

Sąd Okręgowy podziela zatem stanowisko Sądu I instancji co do odmowy dania wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wbrew twierdzeniom skarżącego zebrane dowody pozwoliły na uznanie, że zachowanie W. Z. cechowała uporczywość w uchylaniu się od uiszczenia należnych podatku od towarów i usług. Uporczywość oznacza powtarzające się uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, zakłada więc wielokrotność zaniechania i to w sytuacji gdy mimo że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swój obowiązek. Nie można zatem uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie. Zła wola podatnika polegała zatem na tym, że oskarżony faktycznie prowadząc działalność gospodarczą, która przynosiła dochód gromadziła faktycznie środki na same czynności podlegające opodatkowaniu, **ale nie interesował się potrzebą ich posiadania także na podatek od tych czynności.** W tym miejscu odwołać się również należy do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003, nr 5-6, zgodnie z którą, **podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki".** Ponadto Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013r. 1 KZP 11/13, wskazał, że pod pojęciem „uporczywości” rozumieć należy zarówno wielokrotność zachowań sprawcy, jak i jednorazowe jego zachowanie, jeżeli jest ono długotrwałe i mimo że ma miejsce już po terminie płatności podatku, to wskazuje, iż zamiarem sprawcy było nie tylko nieuregulowanie podatku w terminie, ale także przesunięcie go na dalszy, dłuższy moment, bez występowania o odroczenie jego płatności lub rozłożenia na raty.

Przede wszystkim podnieść należy, że zobowiązanie podatkowe nie zostały nieuiszczone z uwagi na obiektywne utrudnienia. Tym samym odrzucić należało wersję oskarżonego, że nie miał on możliwości uregulowania podatku z tego względu, że rachunki bankowe Spółki zostały zajęte, a on sam został tymczasowo aresztowany w związku z kontrolą prowadzoną przez Urząd (...)w O. jest chybiona. Spółka oskarżonego prowadziła działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży paliw i produktów pochodnych i dokonywała jej na rzecz odbiorców indywidualnych i hurtowych przy czym otrzymywała zapłatę przelewem na rachunek bankowy krajowy - (...), który został otwarty w dniu 3 października 2012 r. i został zgłoszony w Urzędzie (...) w dniu 22 października 2012r lub rachunek zagraniczny, prowadzony przez bank na Litwie - LT- (...)- (...), **który nie został zgłoszony.** Co istotne od dnia 15 października 2012 r. Spółka, której Prezesem był W. Z. posługiwała się już niezgłoszonym litewskim numerem rachunku a z analizy zestawień będących podstawą określenia podatku VAT za trzy pierwsze kwartały rok 2012r. wynika, że zakupu paliwa na stacji paliw należącej do Spółki dokonywali, nabywcy indywidualni, od razu dokonujący zapłaty za paliwo, a gotówką pochodzącą z utargu dziennego zajmował się oskarżony.

Fakt wcześniejszego zastosowania u podatnika środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunku bankowego w związku z kontrolą skarbową był jedynie konsekwencją wcześniejszych działań podatnika a nie okolicznością wskazującą na obiektywną niemożliwość uregulowania podatku w terminie. Zauważyć również należy, że kontrola w Spółce odbywała się we wrześniu 2012 r. i swoim zakresem obejmowała okres I-III kwartału 2012 r. a zatem nie pokrywała się z czasem powstania zaległości podatkowej. Sąd I instancji także właściwie ocenił okoliczności związane z zatrzymaniem dokumentacji przez (...), w tym dokonał trafnej analizy zeznań T. G.- porównaj k 356-356odw. Nie powtarzając całości argumentacji zawartej w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podnieść należy i to, że wobec całości zaległości podatkowej przekraczającej kwotę 3 500 000 zł zabezpieczenie kwoty 70 000 zł nie mogło spowodować ustalenia, że nie doszło do nieuiszczenia podatku VAT w terminie

Zauważyć wreszcie należy, że ustawowy termin zapłaty należnego podatku VAT za IV kwartał 2012r. przypadła na dzień 25 stycznia 2013 r., zaś za styczeń i luty 2013 r. odpowiednio na dzień 25 lutego i 25 marca 2013 r. Terminy te upłynęły zatem wcześniej, niż nastąpiło tymczasowe aresztowanie W. Z., a więc nie można w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć, że na skutek aresztowania nie zdołał on zapłacić podatku VAT.

Tym samym wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia przez niego czynu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzą wątpliwości. Nie można bowiem przyjąć aby jego zaniechanie związane z niepłaceniem podatków było niezawinione. W. Z. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą był świadomy ciężących na nim obowiązków i konsekwencji ich niespełnienia. Pomimo upływu terminów płatności nie dopełnił obowiązku podatkowego w zakresie podatku od towarów i usług a jego postępowanie cechowała umyślność przewidziana w art.57 kks.

Co do apelacji oskarżyciela publicznego, to nie sposób uznać aby przy określeniu wymiaru kary grzywny w wysokości 8000 zł doszło do naruszenia art.438pkt.4 kpk. Oczywistym jest, że uszczuplenie w podatku VAT jest bardzo wysokie. Jednakże porównanie wysokości faktycznie orzeczonej przez Sąd I instancji kary grzywny z wysokością kary postulowanej tj. 10 000 zł nie może spowodować uznania, że jest ona **rażąco** niewspółmierna a tylko zaistnienie takiej przesłanki nakazywałoby uwzględnienie apelacji. Także zatem w przekonaniu Sądu Okręgowego wymierzona wobec W. Z. kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego i winna ona spełnić cele określone w art.13§1 kks.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymano w mocy- art.437§1 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

Uznając, że oskarżony nie jest w stanie ponieść koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art.624§1 kpk zwolniono go z obowiązku ich poniesienia.